

Pige- sneiderne

SNAK
med
**PATRULJE-
FØRERNE**
ved en sæsons begyndelse

Mens der findes mange gribende skolesange om, at nu er skoleåret forbi, og nu ligger den lange sommerferie for, — er der mig bekendt ingen digter, der endnu har givet sig af med at tolke de følelser, hvormed man begynder skolen igen efter en velanvendt sommerferie. Og den følelse er egentlig så god, så den nok var en lille sang værd.

Der kommer jo nemlig virkelig en dag, hvor man længes så småt efter at komme i skole igen, man glæder sig til at se kammeraterne, få de nye bøger og lægge omslag om, lægge nye spidsede blyanter i penalphuset sammen med et ubrugt vidskelæder, og man glæder sig mere ubestemt til at bruge alle sine mange nye kræfter derhenne. Gamle uoverensstemmelser og uartigheder med lærerne er glemt, og lærerne er jo også udhvilede og ser så nye ud, at det hele tegner så godt og spændende på sin vis.

Og i frikvartererne kommer de fra patruljen og spørger, hvornår de får deres program og hvornår møderne begynder igen, og dermed er den indledt, den sæson, der er den allerbedste for patruljearbejdet, fordi efteråret er så dejligt uafbrudt af eksamensfornemmelser og forberedelser, turneringer, der næsten altid ligger om foråret og

planerne for næste lejr og hvad dertil hører. Efteråret er patruljernes tid, det er nu, I skal konsolidere jer som patrulje og få det præg, som er jeres, hvadenten I nu er Bambier, Stjerner eller en fuglefamilie af en art.

Måske er I en splinterny patrulje, der ikke har overtaget et navn og en stander, men en som skal finde sit eget mærke. Og lad os lige snakke lidt om det. Når man vælger sig et dyrenavn, så skal man gøre sig umage for at finde et dyr, der har egenskaber, som er værd at leve op til. I min gamle trop var der en flok, der havde valgt at kalde sig „Sherekan“ efter junglebogen; men det er et uheldigt navn, hvad alle kan overbevise sig om ved at læse bogen, for det er navnet på en tiger, der har lumske egenskaber, den jager på andres jagtmarker, og den er almindelig foragtet, fordi den jager uværdigt vildt som „ nøgne menneskeunger“; — det er indlysende, at det selv i overført betydning er uheldigt at vælge netop denne tiger til sit bomærke. Mange har i tidens løb valgt „Akela“ eller „Det frie folk“ som navn fra samme bog, og det er der megen mere sund sans i, fordi vi læser i beretningerne om dette folk, der har gode og ordnede love for sit liv og sit sammenhold, der er kammeratskab ulvene

imellem, og man hører om, hvordan de større skal hjælpe de mindre og uerfarne. Men vælger man mere hjemlige dyr som sit patruljemærke, så skal man også tænke sig om, spørge sig for og læse lidt om dyret. Er man en falk, kan det ikke nytte, man er en spejder, der går sløv og døv gennem dagene, så må man leve op til at se meget, høre alt og lægge mærke til omgivelserne. Er man eger, må man være væver, dygtig til idræt og i overført betydning sørge for at samle forråd. Sætter man stjerner på sin lille stander, må det være fordi man altid stræber efter at nå lidt ud over det, der ligger lige for, og skriver man „kammeraterne“ på læderlappen, ja, så siger det vist sig selv, at sladder og klikevæsen er bandlyst i patruljen, der har sat den spejderparagraf som den vigtigste af alle, der siger, at en spejder er en god kammerat.

Men de fleste patruljer er gamle, prøvede patruljer med en stander, der har været med til meget, måske ses det af bånd og plader og små haler, måske ses det bare af, at den er bleget med årene. Tag den så frem nu ved sæsonens begyndelse og se på den; snak sammen om, hvorfor den bærer netop den tegning eller indskrift og fortæl de nye, der er rykket op nu, hvorfor I er „Musvitter“, „Gulspurve“ eller „Fantomer“, og fortæl dem også om de trofæer, der måske sidder på jeres stander.

Alle ved af smertelig erfaring, hvor vanskeligt det kan være at finde en dag, hvor alle kan komme til patruljemødet. Men som regel lirker man sig jo dog frem til en dag. Som patruljeførere gør I klogt i med det samme at finde ud af, hvor optagne patruljemedlemmerne er. Der er mange, der synes at have alt for meget, de skal gå til dans, spil, badminton, ballet o. s. v. Der er for mange, der synes at gå til for meget, mere end de kan spænde over; men måske er det noget, hjemmene vil, måske er det børnene, der endnu ikke selv kan se, hvor meget de kan nå eller ikke nå. Det er ikke jeres opgave som patruljeførere at kritisere eller blande jer i det, I skal bare gøre jer klart, at mange kan ikke nå at gøre et spejderarbejde udover det, som I laver med dem i patruljen, sådan at det gælder om ikke at spænde forventningerne for højt og stille for store fordringer til forberedelser og eget arbejde med spejderprøver. Det meste af det prøve-

arbejde, der skal gennemgås og gerne nås i vinterens løb, skal lægges ind i patruljens program.

En anden vanskelighed ligger i, at det arbejde, skolen forlanger nu om dage, er meget større end det har været før. Spejdere i de sidste mellem-skoleklasser har så meget hjemmearbejde, at det må tages med i betragtningen. Og måske er det jeres allerstørste problem som patruljeførere. I møder gang på gang den grund til et frafald fra et møde, at spejderen har for mange lektier den dag, så hun kan ikke komme. I føler jer også selv tit under et hårdt dobbeltpres, på den ene side skolens krav til jer, og på den anden side den tid og det arbejde, I gerne ville give jeres patrulje. Det er en meget stor ting at skulle træne sig op i at finde ud af, hvad der er væsentligt og hvad der ikke er det, det kræver et overblik og en erfaring, man ellers først opnår med årene. Men en patruljefører i 4. mellem i dag, bliver nødt til at træne sig op i den ting allerede nu. Hun må lære at lægge sine skoleforberedelser sådan, at patruljemødedagen ikke bliver een panik, enten må hun lægge sine planer i god tid, eller også må hun lære det, som er så svært, at læse nogle lektier på forskud.

Den hårdt arbejdende lille fører må også lære at tro på, at spejderne kan også godt være med til at lave et møde sommetider, assistenten, der er god til signalering, kan lave opgaverne til dette, to af de små kan sammen planlægge en god leg. At opgaverne med regnskaber, rapporter, dagbogen og materialet ikke alene godt *kan*, men også *bør* passes af forskellige af patruljens medlemmer, så alle har et lille ansvar for det fælles, ved enhver patruljefører af i dag.

Og så er det sværeste for patruljeføreren af i dag måske knap nok det at få patrulje og skole passet, men at få stunder til og kræfter til at klare, hvad troppen kræver af hende. Den patruljefører er klog og sparer sig selv for megen samvittighedskval, som allerede ved det første møde med tropsføreren efter sommerferien, snakker med hende om, hvad hun mener, hun kan nå at være med til i semesterets løb. Det letter også arbejdet og planlæggelserne for tropsføreren med det samme at vide, hvor hårdt engagerede de store spejdere er i hendes stab. Hun er jo ikke interesseret i at lægge patruljeførertiløb til rette, som kun de halve kan møde

til, hun er jo heller ikke interesseret i at tænke på en turnering af en art, som patruljerne kun stønner over og kun deltager nødtvungent i, fordi det går ud over skolearbejdet og skaber uvilje hjemme. Men i fællesskab kan man finde ud af, om man kan nå et patruljeførermøde eller to om måneden, om det er en god idé at mødes lørdag eftermiddag, eller om man skulle disponere over flere søndag formiddage. Det er flere gange sket i Rådsklippen, at patruljeførere har sukket over, at de ikke kunne nå alt det, man forlangte af dem. Men der er slet ingen tvivl om, at meget af denne ufor nøjelse helt kan undgås, hvis I snakker sagligt om det ved sæsonens begyndelse og finder ud af, hvad der er rimeligt og godt for jer at være med til. Alt for mange møder af den slags former sig på den måde, at tropsføreren kommer med sine gode idéer og planer, og så siger I ja og amen uden at tænke over, om I nu kan nå dette eller hint, og så går I og stønner bagefter. Møderne er jo netop arrangeret for, at I kan give jeres kommentarer til hele troppens fællesprogram.

Nærvæd halvdelen af Danmarks patruljeførere har i sommer været i patruljeførerlejr rundt om i landet. Vejret har ikke været dem for gunstigt, men jeg er aldeles overbevist om, at det har I ikke lagt mærke til. Efter Rodenlejren spurgte jeg en spejder, om hun da ikke havde været ked af, at det havde regnet så ualmindelig meget. „Har det regnet så meget?“ spurgte hun forbløffet, „jeg tænkte kun på det den sidste dag, hvor jeg blev våd, fordi jeg var kommet til at skære hul i min ene gummistøvle.“ Og sådan er den gode lejr — aldeles uafhængig af vejrene, fordi oplevelserne og kammeratskabet er det overvejende. Sådan skal det også nok være gået ud over landet i år.

Og det, som jeg af hjertet ønsker jer allesam-

men, store og små patruljeførere ved en splinterny sæsons begyndelse, er, at I må få det så godt og så oplevelsesmættet i jeres patruljer, at I glemmer vejrene og de kolde kakkelovne og alt, hvad der ellers måtte gå på tværs, bare fordi I oplever noget sammen!

Annesofie

POSTBOX

Så begynder det nye postboxår, og vi glæder os alle til at tage fat med nye kammerater og ikke mindst til at høre, hvad de gamle har oplevet i sommer.

Jo mere man med årene trænger ind i et fremmed sprog, jo mere får man ud af sin korrespondance.

En australsk fører på 23 år interesserer sig for Danmark, og da hun føler sig isoleret i sin fjerne verdensdel, vil hun gerne i forbindelse med en fører her til lands.

En trop fra U. S. A. vil gerne korrespondere med en dansk trop; de vil gerne høre om „Spejderhuset“, skriver de. — En fører fra Ceylon samler på spejdermærker og vil gerne i forbindelse med en dansk spejder, der vil sende hende et sådant.

Og en 14-årig spejder fra Hundested vil gerne skrive med en spejder i Århus.

Fromse

Bøger til hjælp i patruljearbejdet

Til patruljens bibliotek anbefales en samling håndbøger, der udkommer på Erik Lundsgårds Forlag. Foreløbig er udkommet: Jeg har en have. — Jeg samler på frimærker. — Jer har stueplanter. — Jeg har et akvarium. — Jeg kigger stjerner. — Jeg fotograferer.

Det drejer sig om små, udmærket udstyrede bøger med gode illustrationer, og de koster kun 3,50 kr. stykket. De vil være en god hjælp i arbejdet med duelighedstegn, og de har det udmærkede motto: Alt, hvad der er værd at gøre, er værd at gøre rigtigt.

Som gavebøger er de også fortrinlige.

For provinsspejdere på rejse i København, og for patruljer på bytur anbefales „På rejse i København“ af Annelise Overgård og udkommet på Det Danske Forlag. Det er også en nem og overskuelig bog, som man lige kan stikke i sin taske. Den koster 3,75 kr.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

God morgen, mine fugle små,
jeg har lidt krummer, I må få.

Hvis I er sultne, gi'r jeg glad
af lejrens marmelademad.

Kom bare ned til jeres ven,
nu er det spisetid igen.

Oh, tak og pris, du Tinkalil,
fordi du er så god og mild.

Mange spejdere har i år gæstet Bornholm

— blandt dem Hundsted trop

Hundested trop har i år ligget i lejr i Snogebæk. Vi ankom til den skønne lejrplads og fik hurtigt indrettet lejren som patruljelejr, det var spejderne vældig glade for. Vi havde kun få minutter til Balka strand, hvor vi gik i vandet, havde tur til Svanceke med besøg i Brænde-

Bevis på,
at de har badet!

gårdshaven, hvor alle morede sig herligt, vandcyklerne var spændende at stifte bekendtskab med.

En heldagstur øen rundt var den store oplevelse: Vi besøgte klippepartier ved Gudhjem, aflagde besøg i Østerlars rundkirke, videre til Hammershusruinen — Johns kapel — Rytterknægten og Ekkodalen, alle var enige om, at Bornholm er „Østersøens Perle“. Vi havde gode og spændende dage på Bornholm, var heldige med vejret og oplevede en masse: Besøg hos en gedehyrde (35 geder), fodtur til Dueodde, besøgte silderøgerier og smagte på varerne, en dag hvor hele troppe med musik og blafrende standere marcherede gennem byen for at invitere til lejr-bål, og vi blev mange til lejrbalet, gæsterne sang med i sangene, der vekslede med festlig underholdning.

Godt vejr — godt humør — god lejr.

Fem.

— og så har de
bagt snobrød,
men er det
kun lykkedes for
den glade spejder
til højre?

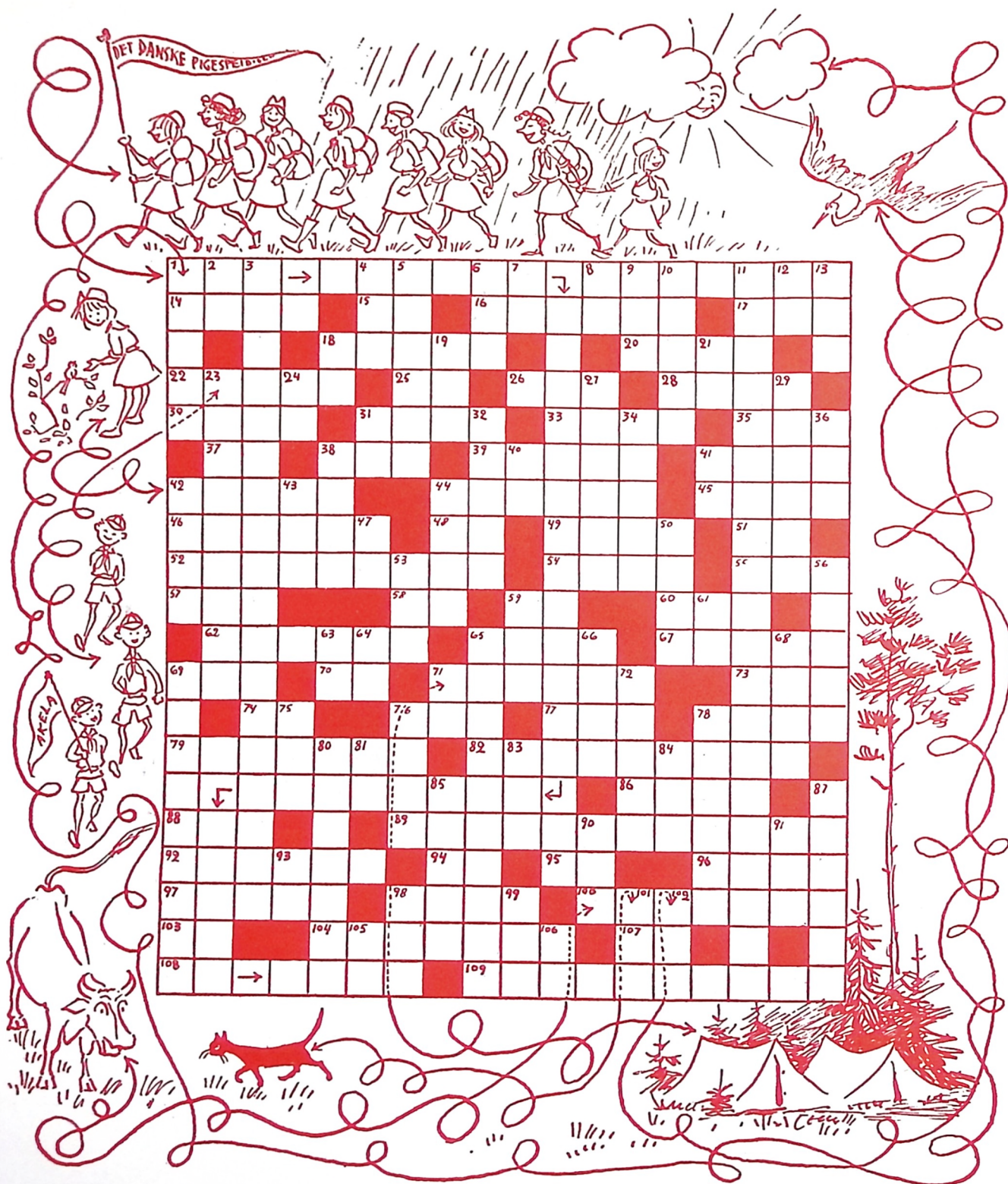
— og spejdere fra hele landet
har plukket hindbær på

»JÆGERGÅRDEN«

REFERAT FRA EN AF HINDBÆRLEJRENE

I regn og plask og byggevej
vi været har i hindbærlejr.
Vi femogtyve var, som plukket',
(når det regnede mest, var der no'en, som mukket');
men selvom det var med sommer sløjt,
var humøret som regel godt og højt.
Nogle fik snue og sov så længe,
lunt og tørt i luksussenge.
Teltene klared' sig rigtig godt,
men ellers var alting temlig vådt,
en del af pladsen blev til en sø,
og en enkelt nat har vi sovet i hø.
I hindbærlejren på „Jægergården“
stod vi tidligt op hver eneste mor'en,
og Jytte sagde, at vi hver dag skulle
plukke hver to kurve fulde;
det lyder måske ikke af meget,
men blev dog en del, når det blev vejret.
Til middag spiste vi jægergryde,
som kogtes til os af Weis og Bryde,
som også lavede andet godt;
(vi spiste inde, når det var vådt).
En aften gav de os hindbærkage,
da vi kom fra en skovmanøvre tilbage.
Og så var der een, vi kaldte Kanin,
når hun spiste salat, var vi flade af grin!
En dag i sol holdtes olympiade,
og de, der vandt, blev stolte og glade.
Over Øresund rejste vi alle mand
for også at se på et andet land,
vi var der nu ikke særlig længe
og brugte i Epa lidt svenske penge!
Men mest gik jo dagene med at plukke,
og tro mig, som dagene gik, blev vi smukke,
stovlerne blev til en mudret klat,
og med tøjet var det kun sølle fat,
uniformen var blot en pløret klud,
og de fine frisurer — hvor så de ud!
Dog ikke vi ville med andre bytte,
og mange hilsner vi sender Jytte.
Hvor har vi det dejligt på vores gård!
— Vi kommer igen til næste år!

De fire fra Lyngby

Hvilken patrulje vil vinde et gavekort på 25 kr. til depotet?
Send løsning til redaktionen inden 15. oktober.

LODRET

1. —
2. Træ
3. Sommerpåkledning
4. Pålæg
5. Tidligt på dagen
6. Pige
7. Sy
8. To ens
9. Bekræftelse
10. Pige
11. Århundredets store oplevelse
12. Forkortelse
13. Vokaler
18. Mærke
19. Køre
21. Bekræftelse
23. —
24. To ens
27. Form
29. To
31. Sigt
32. Ens bogstaver
34. Antal
36. Besidde
38. Pige
40. Forkortelse
41. Stedord
42. Pige
43. Sygdom
44. Myreboet
47. Lag
50. Digt
53. Pige
56. Vidt
59. Kanton
61. Tone
63. Retning
64. Flod
65. Tog i øjesyn
66. Smerter
68. Dans
69. Rensdyrs pryde
71. Tone
72. Stationsby
75. Træ
76. Skolefag
78. Dyrene
80. Våbenlager
81. Initialer
83. Digt
84. Titel
85. Snabelen
87. Halvstikket
90. Vokse
91. Bogstav
93. Stedord
98. Bibelsk navn
99. Findes særlig ved Vesterhavet
101. —
102. —
105. Gud
106. Redskaber

VANDRET

1. —
8. Beklædningsgenstand
14. Lærling
15. Dyr
16. Findes på legepladser
17. Dreng
18. Ønske
20. Ro
22. Tegn
25. To ens
26. Køre
28. Stof
30. Vandløb
31. Spåmand
33. Pige
35. Dreng
37. Smerte
38. Drik
39. Frugt
41. Vrid
42. —
44. Trin
45. Tema
46. Morgenrøde
48. Bornholmer
49. Ildsted
51. Spild
52. Opsæt
54. Bil
55. Tov
57. Ær
58. Kendeord
59. Biord
60. Evn
62. Verdensdel
65. Skrivelse
67. Profeter
69. Tre ens
70. Flod
71. —
73. Kno
74. Vokaler
76. Husdyr
77. Benægtelse
78. Slidt i det
79. Tvinge til
82. Idrætsmandsgene
86. Befordres
88. Hensigt
89. Her plukkede en del hindbær
92. Fugle
94. Forkortelse
95. Måler
96. Organisation
97. Pige
98. Redskaber
100. —
103. Kraftudtryk
104. Norsk by
107. Udråb
108. Tone
109. Nat i lejren

Sommerens gladeste lejrreferat kom fra 1. Sundby

Læs hvad de beretter!

En våd, men pragtfuld international lejr

Never mind the weather, never mind the rain ...

Lørdag den 10. juli var en af de lyse dage i Sundby tropes historie, for vi ventede deltagerne til vores internationale kammeratskabslejr.

Vi mødte alle op ved toget med stor forventning og røde kinder. Vi var nemlig så spændt på, om vi nu ville kunne forstå vore udenlandske gæster. Der skulle komme to deltagere fra U. S. A. samt spejdere fra vore to kammeratskabstroppe i Zürich og Cardiff, nogle af spejderne var gamle kendinge, men mange havde vi ikke set før, og så var det jo på flere sprog, samtalen skulle føres. Dette blev dog ikke noget problem. Så snart spejderne kom ud af toget, var vi alle fine venner, og snakken gik livligt, de var jo piger som os selv.

Mandag formiddag mødte vi op på Rådhuspladsen med

Afrejse
fra
Rådhus-
pladsen

vore rygsække på nakken. Vi skulle til modtagelse på Københavns Rådhus. Efter at de udenlandske gæster var blevet budt velkommen til staden, blev vi vist rundt på rådhuset. En af borgmestrene holdt en smuk tale, hvor han bl. a. udtalte: „Det er mig en særlig stor glæde at modtage spejderungdom, da det er min overbevisning, at det venskab, der her opstår, vil fremme forståelsen landene imellem.“ Efter denne stemningsfulde indledning tog vi glade af sted i højt solskin op langs Strandvejen til „Jægergården“, hvor lejren skulle holdes.

Op nu fik vi travlt! Alt skulle jo gøres i orden, og allerede nu begyndte det samarbejde, som vi skulle få så megen glæde af.

(fortsættes side 96)

Fra sommerens lejre og stævner

Yngste lejrdeltager på Kås ved morgentoiletet

Der var fin teltorden
i patruljeførerlejren ved Stignæs

Har slet ingen hørt,
at vi har fløjet?

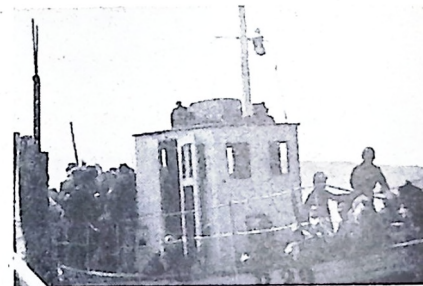
Der leges ved Stignæs

Grosserer Daell med frue og datter, Kås, ser med
velvillig undren på, hvad patruljeførerne
har travlt med i dag

Ditte og Hansemor, Køge, i sommertøj 1954

Patruljeførerne fra Stignæs
skal ud at sejle

Køkkenholdet hakker persille
ved Stignæs „ørge!“

Årets bedste foto: „Kære mor —“
(indsendt af Jytte Rex Christensen, som får tilsendt
et gavekort på 25 kr.)

Den stride blæst
stod ind over
patruljeførerlejren
på Kås

Lejrinspektion i Jervandet

Sommerens bedste tegning
(indsendt af „Kometpatruljen“, II Silkeborg, som har fået
et gavekort på 25 kr.)

Grydevask ved Kås

(fortsat fra side 93)

Vi havde nogle pragtfulde dage, vekslede mellem arbejde på lejrplassen og udflugter. Dog var vi ikke særligt begunstige af vejret. Der var dage, hvor vi følte os hensat til Noahs Ark, og lejrens lyse hoveder pralede af, at vores lejr havde fået svømmebassin.

Vi var på udflugt til Kronborg, hvor vi besøgte Holger Danske, og de udenlandske spejdere gik rundt og ledte efter Hamlets fars ånd i krogene. Vi besøgte endvidere de fleste af Nordsjællands slotte og berømte steder, og da vi til sidst holdt hvil ved Tisvildeleje, var det morsomt at se de schweiziske pigers begejstring for havet. Det var tydeligt at se på flere af dem, at det var deres første møde med en strandbred.

Vi havde mange stemningsfulde stunder, og når vi til morgenparaden så verdensflaget og de fire forskellige nationers flag glide til tops, følte vi os som en stor lykkelig familie.

Andre timer gik med sang, leg og folkedans. De skønne walisiske sange tonede sig smukt i den danske sommeraften. Schweizerpigerne havde medbragt deres meget smukke folkedragter og viste os både konne og morsomme danse. — Vi danske havde lavet et vikingespil, hvor vi en aften overraskede lejren ved pludselig at gå på vikingerov.

På to af dagene var ledelsen af lejren overdraget til:

Venligt
udseende
vikinger
på
Jægergården

vore udenlandske gæster. Der skulle nemlig være en britisk og en schweizisk dag. Det var morsomt at se, hvordan en lejrday foregår i disse lande, at smage fremmed mad og at opleve deres specielle skikke.

Mandag var vi på udflugt til Sverige. Det var en dejlig dag, hvor solen for en gangs skyld skinnede på os, og da det holdt tørvejrs om aftenen, var vi meget taknemlige, da vi nu skulle samles om lejrens sidste bål. Det blev en smuk oplevelse, som vi tit vil tænke tilbage på. Ved det buldrende bål, hvor forskellige nationer afløste hinanden med smukke aftensange, var der rig lejlighed til at tænke. — Tankerne gik denne aften også til Our Cha-

let, hvorfra vi til lejrens første bål havde modtaget et lille stykke ved, nu tog vi fra dette bål et andet stykke ved, som vi sendte til Chalet med en genhilsen.

Og nu slog afskedens time. Vi var kede af, at vi allerede skulle skilles fra vore mange nye kammerater, men

Ikke farvel
men
„på gensyn“

vi håber snart at kunne mødes igen og optage nye i kammeratskabskredsen.

(Mel. Flickorna från Småland)

„We are Cardiff Rangers, US Scouts und Pfadis aus der Schweiz
vi er spejdere fra Sundby trop, ja wir sind alle „Guides“. Our world flag blue and yellow will we fly from our site, our Guiding will we do our best to make true and right.“

Stritter og Lis

„Åbent hus“

Juni, juli og august måned holder vi sommerferie i „åbent hus“, men tirsdag den 14. september lægger vi ud igen.

Desværre havde „nissen“ været på spil i „Pigespejdere“ og byttet om på datoen, men vi slår fast, at den 2. tirsdag i hver måned vinteren igennem holdes der åbent hus i spejderhuset for provinsspejdere, gamle og nye, som har lyst til at hygge sig med ligestillede og ikke helt slippe kontakten med korpset.

Tirsdag den 14. september har Aase Lyngholt lovet at komme og synge med os og at vise os filmen fra Schweiz, og vi håber også de følgende aftener at kunne arrangere lidt for jer.

Jeg håber, at troppene rundt om i landet vil huske de afrejsende spejdere på „åbent hus“. Vi ved jo alle, at København er en meget stor by første gang, man bor der alene, men også, at mødet med gode kammerater og fælles interesser hurtigere gør København til en dejlig by.

Bente, Københavns distrikt.

I sidste blad før sommerferien spurgte et par patruljeførere, hvad de skulle gøre ved, at de kedede sig på tropsture og møder. De spurgte, om det hjalp, hvis deres tropsfører tog med til en træning. Det er ikke godt at vide. Men vi oplevede også engang en periode i vor trop, hvor vi syntes, vi havde det morsommere ved patruljemøderne. Men vi fandt ud af, at det nu meget var vor egen skyld. Vi fandt ud af, at vi patruljeførere ikke hjalp tropsføreren nok. Når vi var til førermøder sad vi bare og ventede på, at hun skulle lave det hele og sige det hele, og når vi var på tropstur regnede vi bare med, at det var os, der skulle mores. Men så snakkede vi patruljeførere om, hvordan vi skulle gøre tingene bedre, og nu hvor vi alle hjælper med, går det hele meget bedre.

Det er så nemt at kritisere. Man skal bare tænke på, at det naturligvis ikke altid er så nemt for tropsførerne, der er meget ældre, at vide, hvordan vi gerne vil have det.

Venlig spejderhilsen

Hanne Lis, patruljefører

★ ★ ★

Det har ærgret mig så meget i sommer, hvor jeg var på cykletur rundt i Danmark, at se, hvor utrolig meget spejdere slikker. Jeg kommer selv fra en trop, hvor vi aldrig må solde på ture eller i lejre, eller hvor vi kun gør det i fællesskab. Naturligvis er det overdrevet at sige, at jeg ved alle iskageboder så spejdere med røde, grønne og sorte ispinde, men jeg har i hvert fald set det for tit. For det første er det jo ikke særlig sundt, og for det andet fordyrer det da en tur urimeligt, hvis spejderne skal have ispinde på hvert andet gadehjørne. Jeg vil gerne vide, hvad andre mener om det.

Knallert

Jeg fik en patrulje sidste år, og jeg synes, vi har det godt sammen, og vi får også bestilt noget. Men jeg har så frygtelig svært ved at få spejderne til at være reglementerede. Det er især fodtøjet, det er galt med. Især om sommeren, hvor de kommer i hvide ankelsokker og tennissko til uniform. Det værste er, at de tit siger, at de har ikke andre, og at deres forældre ikke har råd til at købe særlige strømper til uniform. Og det synes jeg heller ikke, man kan forlange, brune ankelsokker har man jo ikke brug for i hvert fald. Jeg siger, som jeg har læst et sted, at det er en karaktersvaghed, at man ikke klæder sig rigtigt på til spejdertøj. Men hvis de ikke har råd til det, og nogle af dem har det vist ikke, så kan jeg ikke lide at snakke så meget om det. Tropsføreren siger, at det er noget, patruljeførerne skal ordne. Hvilke erfaringer har I andre?

Kirsten Petersen

Husk at indsende bidrag til bladet inden den 1. i en måned.
Bladets trykningstid er 1 måned.

Adresseforandringer og bladlister sendes til korpskontoret i Lundsgade 6, København.

Løsninger på opgaver sendes til redaktionen, Ellemosevej 89, Hellerup.

— og postboxbreve til Fromse, Gillesager 130, Glostrup.

Kortforstørrelse

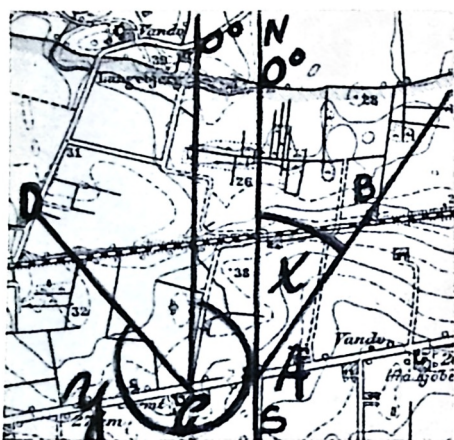
Redaktoren fortæller mig, at I er mange, der har bedt om hjælp til kortforstørrelser, og i majbladet horte I om een metode; nu skal I høre lidt om, hvordan I kan anvende et Silvakompas til dette formål.

I har sikkert alle set et Silvakompas, men kun få af jer er den lykkelige ejer af et sådant, og måske endnu færre er helt fortrolig med anvendelsen af det.

Kompassets brug i almindelighed:

Bestem kortvinkelen: en retning, der angives ved et gradantal fra eet punkt til et andet — denne retning danner en vinkel med NS-linien.

Se kortudsnittet her:

Retningen fra A til B peger mod $36/40^\circ$, d. v. s., at vinkelen mellem AB og o (N—S-linien) er $36/40^\circ$, hvilket igen vil sige, at kortvinkelen x er $36/40^\circ$.

Et andet eksempel: retningen fra C til D er $323/358^\circ$, altså er kortvinkelen y $323/358^\circ$.

Nogle kompas har gammelgrader, d. v. s. 360° , mens andre har nygrader, d. v. s. 400° ; derfor gives alle opgivelser til brug for begge slags kompas således f. eks. $90/100^\circ$, idet tallet til venstre for skråstregen angiver gammelgrader og tallet til højre nygrader. Nogle kompas har gradinddelingen på forsiden af kompasshuset, andre har

den på undersiden, men det volder ingen vanskeligheder; i sidste tilfælde er gradtallene markeret på kompasfoden, og viseren er en sort streg i bunden af kompasshuset, der ses gennem linealen.

Man bestemmer kortvinkelen på flg. måde:

1) Læg celluloidlinealen på kortet med kanten gennem det punkt, du befinder dig (her f. eks. A), og det punkt, du skal opsøge (her B) og med pilen pegende i marchretningen. (Bemærk: pilen vil sige pilen på celluloidfladen og hverken kompasshusets N—S-pil eller kompasnålen.)

2) Hold kompasset fast på kortet og drej så kompasshuset, indtil kompassets *nordpil* (N—S-linien) peger mod kortets N (og meridianerne er parallel med de meridianer, som det er klogt at tegne ind på sit kort). Nu er kortets retning ført over i kompasset.

3) Aflæs gradantallet — og kontrollér med lidt sund fornuft $N=0^\circ$, $S=200^\circ$.

4) Hvis du så vil bruge dette i naturen, lægger du misvisningen til (fra kort *til* natur — misvisningen *til*).

5) Hold kompasset, så marchretningspilen peger lige ud fra kroppen N ret frem.

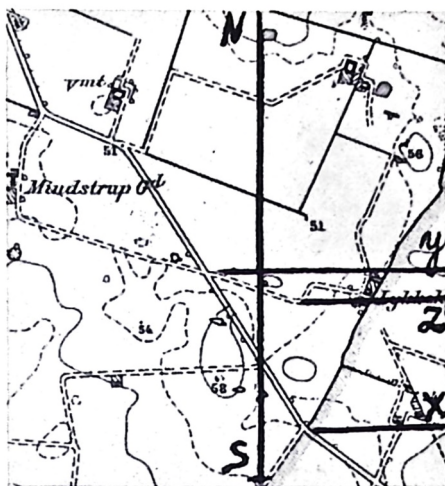
6) Drej dig rundt, indtil kompasnålen dækker pilen i kompasshusets bund og med nordspidsen (den røde) mod N. Nu er kompassets retning ført over til natur.

7) Sigt ud langs pilen og find et sigtemærke at gå efter.

Dette var lidt om kompassets almindelige brug.

Nu vil vi forstørre dette kortudsnit ved kompassets hjælp. Skitsen tegnes i forholdet 1 : 3.

Vi vælger et udgangspunkt x og tager herfra med kompasset retningen af vejen, der går i NV-lig retning, idet vi regner med, at kortkanten = NS; den er $329/364^\circ$; denne retning afsætter vi på skitsen fra et valgt udgangspunkt x_1 ved hjælp af nogle meridianer, vi har afsat. (Kompasset lægges på papiret med linealen gennem x_1 og således, at kompassets NS-linie er parallel med de meridianer, vi har tegnet på skitse-

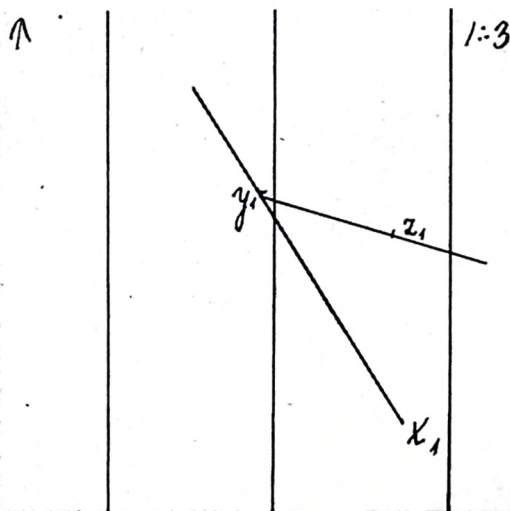

papiret — nu kan den NV-lige retning tegnes ud langs linealen.) Nu måler vi afstanden $x-y$ og afsætter den på skitsen 3 gange så stor til y_1 . Her tager vi retningen af markvejen i ØSØ-lig retning, den er $107/118^\circ$, den afsætter vi fra y og afsætter afstanden 3 gange til z_1 , derefter markvejens ganske korte retning i NØ-lig retning O. S. V., O. S. V.

Dette er bedste, hurtigste og nøjagtigste måde, mener jeg da, og princippet er som altid: RETNING OG AFSTAND.

Lav nu 10 kortforstørrelser og i forskellig målestok, så tror jeg, at du kan.

Løyer

To verdener - - og dog -

Dette er en virkelig historie om, hvordan sociale forskelle kan udjævnes, når mennesker udvikler sig og tager til i modenhed, og når et uselvsk og idealistisk arbejde optager dem. Historien er kun forandret så meget, så ingen kan kende de mennesker, den handler om.

Ebba Hedvig Louise Bertha Elise — — ja, sådan var hun virkelig døbt, som mange børn blev det før i tiden, fordi de skulle „opkaldes“ efter tanter fra flere generationer — nå men altså Bertha, som vi for nemheds skyld vil kalde hende, var datter ud af en af vore gamle adelsslægter. Hendes far havde været verden rundt som diplomat, og familien boede et par år af Berthas barndom i København. Det var sidst i tyverne.

Bertha kom ikke til at gå i skole, dels fordi hun var lidt svagelig, og fordi familien så ofte måtte flytte. Hun blev oplært af en fransk guvernante, hæderlig, men stiv og kedelig, og hun kom bogstavelig talt aldrig i forbindelse med andre børn. Selv „Papa“ og „Mama“ så hun ikke meget til, de var så optagne af deres selskabelige pligter.

Det var en trist tilværelse for en lille otteårs pige, så det var ikke underligt, at hun kastede hele sin kærlighed på sin lille hund, Teddy. Derfor var det også en frygtelig katastrofe, da Teddy en dag, da han spadserede på Langelinie med Bertha og guvernanten, pludselig smøg halsbåndet af sig og, som et lille lyn, forsvandt ind ad byen til. Bertha kom stortudende hjem, og guvernanten, der ikke holdt af at vække opsigt på gaden med det hulkende barn, var sur og sammenbidt. Nå, man hang i telefonen den hele eftermiddag for at efterlyse hunden, men uden resultat, for halsbåndet med navnet i sølv var det lille bæst jo stukket af fra.

Bertha spekulerede, som kun en lille, desperat pige kan gøre det. Hun ville tage sagen i sin egen hånd, de voksne forstod intet, de talte bare om en anden hund, de forstod ikke, at Teddy var Teddy og aldrig kunne erstattes. Så kom hun i tanker om, at en præst engang havde lært hende, at Vorherre selv har sagt, at han gerne vil give os det, som vi for alvor beder ham om, hvis han kan lide vores bøn. Dette måtte gøres, og om aftenen lå Bertha på knæ ved sin seng og bad, alt

hvad hun kunne, om, at Vorherre ville hjælpe hende til at få Teddy tilbage.

Den nat drømte hun, at Teddy var ombord på et lille skib med to master og en rød linie på skroget næsten nede ved vandet.

Næst dag på spadsereturen var det Bertha, der pludselig stak af. Bedst som hun og guvernanten gik fredeligt hen ad gaden, rev hun sin hånd til sig og kilede ind imod byen i retning af havnen. Guvernanten stod først lammet, så prøvede hun at lobe efter pigebarnet, men hun tabte naturligvis vejret omgående, og så stod hun bare der og gispede.

Bertha fortsatte i strakt karriere ned gennem den lange Amaliegade og til sidst stod hun pustende og rød ved de små skuder i Nyhavn. Og — hurra og tak, kære Vorherre — der ligger jo netop skibet fra drømmen, og — hurra en gang til — hvem står bundet dér på dækket? Teddy! Bertha fo'r ombord som en hvirvelvind, og hun og Teddy trillede lige om halsen på hinanden uden at ænse en stor stout skipper og hans halvoksnede søn, der så grinende til. „Nu slipper du for at trække på politistationen med kræet, Karl,“ kom det på syngende bornholmsk, „for det er nok den lille dames hund.“ Ved lyden af stemmen kom Bertha tilbage til virkeligheden, og pludselig kom hun til at græde og ryste over hele kroppen ovenpå spændingen. „Så, så lille dame, vi bider ikke, kom du bare her og få en tår kaffe af vor mors den bedste, inden vi får dig lodset hjem.“ Der var dukket en frisk og fyldig kone op fra kahytten, og lidt efter sad Bertha, lidt snøftende endnu, ved siden af hende og drak kaffe med smørkage til, dejlige ting, som hun i sit unge beskyttede liv aldrig havde smagt. Bagefter kunne hun så nogenlunde gøre rede for, hvem hun var, og hvor hun boede, og så enedes man om, at skipperkone og Karl skulle følge hende og Teddy hjem.

Huset i Bredgade stod allerede på rødglødende pæle. Papa var bleg og rastløs, mama vred hænder og havde fået sin store hovedpine, guvernanten lå dånet på sit værelse, telefonen kimede, og tjenerskabet var sendt ud i øst og vest. Midt i det hele ringede så portklokken, og papa måtte selv ned og åbne, for der var igen andre til det, og dér stod så hele optøget. Det blev naturligvis til forklaringer og til megen tak og glæde og beroligelse og vin og kransekage, eller noget i den retning. Berthas bestemte påstand om, at det var Vorherre, der havde hjulpet, gik man let hen over, men det var hun ligeglad med, for hun vidste nok besked.

Men historien fik et efterspil, et lykkeligt efterspil. Ambassadøren kom til at synes svært godt om denne lille, bornholmske familie, som havde megen holdning på deres egen manér, og da Bertha skrantede lidt om foråret, og lægen beordrede søluft, og guvernanten var rejst sin vej, så ordnede man det sådan, at Bertha fik feriehjem ovre hos skipper Lunds i Svaneke, og det bekom hende så storartet, så hun blev sendt derover flere somre derefter. Og dér oplevede denne lille, ensomme pige det strålende eventyr at komme til at tumle sig frit og lykkeligt sammen med jævnaldrende kammerater i det prægtige ferieland, som Bornholm er. De bornholmske børn, der færdes lige sikkert i som på vandet, hånedes ikke de-

res lille, ubehjælpssomme kammerat, men oplærte hende, så hun, der til at begynde med var forsagt og tilbageholden, endte med at blive en rigtig kæk og dristig lille svømmepige, som også, når det skulle være, kunne styre en sejljolle pænt ind i havnen, selv om der både var strøm og sø.

Nå, men årene gik, og ambassadørens verden

og skipperfamiliens verden skiltes, som det desværre ofte går her i tilværelsen. Bertha og hendes familie var nu i London, hvor hun som attenårig var en af sæsonens smukkeste debuttanter med de tre små strudsfjer i håret, på det store berømte årlige hofbal, hvor Imperiets nye årgang af unge, adelige skønheder præsenteres for kongefamilien og for mulige svigermødre. Festerne denne vinter hvirvlede om hende og med hende, og næsten inden hun vidste af det, var hun en skønne dag forlovet ind i en fin gammel slægt med tittel og herresæde og formue. Det hele gik så hurtigt og så glat, så hun ikke fik tid til hverken at tøve eller at tænke. For øvrigt var hendes tilkommende mand en vældig flink fyr, køn og naturlig, og så var han flyverofficer.

Men lynet slog ned i verden og fik de to unge lykkelige mennesker og mange med dem til at tænke og tænke alvorligt. Den anden verdenskrig brød ud.

Berthas forlovede blev omgående indkaldt. De nåede lige at blive gift og få et par uger sammen i en jagthytte i skotland, så måtte han afsted — og han kom aldrig tilbage.

Et par år efter finder vi Bertha ude på det

store gamle herresæde, som hun regerer over for sin lille søn, der nu er eneste arving til tittel og slot. Hun har nok om ørerne, for pengene er svundet ind til meget lidt, slot og park skal holdes nogenlunde vedlige, og tilmed har hun fået huset fuldt af udbombede flygtninge fra London. Nogle af dem er forfærdelig søde og hjælpsomme, men andre sviner bare til og ødelægger og kræver ind, og hun kender ikke et menneske, der har tid og kræfter til at hjælpe hende at styre hele den affære, som er lige ved at tage pippet fra hende.

En dag, da hun var inde i London, overvældede det hele hende, men så kom hun pludselig i tanker om historien om Teddy, som hun i sin tid fandt på sådan en mærkværdig måde, hun mindedes, hvordan Vorherre dengang hjalp en lille fortvivlet pige, og hun tænkte som så, mon han ikke også vil hjælpe en ung fortvivlet kvinde, hvis hun beder ham om det. Hun gik ind i den nærmeste kirke og bad sin bøn om hjælp. Pludselig satte sirenerne i med deres advarende hylen. Der ventedes luftangreb på byen og alle skulle søge ned i nærmeste beskyttelsesrum så hurtigt som muligt. Bertha måtte også afsted, det vidste hun var hendes pligt. På trappen ned til rummet, midt i trængselen, stolpede en ung mand besværligt nedad ved hjælp af en krykke, hans

ene ben var i bandager og ikke til at støtte på. Bertha hørte allerede de fjerne drøn af de første eksplosioner, så tog hun resolut den unge mand under armen og fik ham hurtigt hjulpet ned, så de netop nåede om det frelsende hjørne på trappen, da helvedeslarmen deroppe tog fat. Han så op og smilede en tak — og så stod de begge og stirrede forbløffet på hinanden i det usikre lys — var det eller var det ikke — Bertha fra Bredgade i København og Karl Lund fra Svanneke? Jo, det var virkelig dem. Bertha var ikke langt fra at sige, som hun havde gjort det som lille pige: hurra og tak, kære Vorherre. Her var da et menneske, som hun kunne tale med.

Nå, atter må vi gøre en lang historie kort.

Karl var blevet minesprængt med det skib, hvor han havde været med som maskinmester. Han var blevet bragt såret i land i England og ventede nu på at blive rask og komme til at gøre gavn igen på de allieredes side. Han tog med Bertha hjem på landet, og det viste sig, at der var nok at tage fat på for et håndfast mandfolk. De fik i de følgende måneder flygtningeflokken udskiftet, således, at de i stedet for oprettede et børnehjem for børn, hvis forældre var blevet dræbt af krigen. 30 unger i alle aldre fra vuggebørn til en halv snes år fik de at tumle med, og

for dem skabte de et hjem, der sjældent har set sit lige. Det var ikke nogen let opgave, for børnene var ikke alene af forskellig alder, men fra alle samfundslag og af mange forskellige kulører. Men Bertha og Karl gik løs på opgaven med krum hals, og i løbet af et par år var de virkelig blevet som far og mor for en lykkelig og omfangsrig familie. De to giftede sig, da de så, hvor godt de arbejdede sammen, det skete et årstid efter, at de havde truffet hinanden i London, og de lever endnu i bedste velgående. De har ikke lagt deres arbejde på hylden nu efter krigen, men efterhånden som deres oprindelige flok af plejebørn er vokset til og er gået ud i verden som uddannede unge mennesker, tager de nye forældreløse børn ind i deres hjem, og det agter de at blive ved med, så længe de har kræfter til det. De har selv tre dejlige børn, foruden Berthas søn fra hendes første korte ægteskab. Han er den egentlige ejer af herresædet, hvor børnehjemmet har til huse, men han er selv indstillet på, at han engang på en eller anden måde vil fortsætte det arbejde, som hans mor begyndte. Arbejdet på i kristen ånd at nedbryde unødvendige og forældede skranker mellem mennesker af forskellig herkomst, farve og anlæg.

Johanne Marie Willer

III. af OSCAR JØRGENSEN

EN LILLE DUM GÅS

D. F. Wilkin. (Oversat og forkortet fra „The Guide“.)

Mary Bland var mørk og lille, og hun var meget genert. Den aften, hvor hendes bedstefar havde fortalt hende, at hun skulle sendes på kostskole, græd hun sig i søvn. Ikke højt, så bedstefar kunne høre hende, men hemmeligt under tæpperne.

Men bedstefar vidste det godt alligevel. Ved morgen-teen så han hurtigt på hende og sagde: „Dine øjne er røde, græd du dig i søvn i går aften?“ Han rømmede sig lidt, og så fortsatte han: „Ser du, en gammel mand som jeg er ikke et rigtigt selskab for en ung pige, du skal lære noget, du skal få dig jævnaldrende kammerater, du skal lege, og ... nå ja, og alt det man sådan skal.“ Han gjorde en pause, rejste sig og gik over til sin lænestol. „Du tror nu, at det vil du slet ikke bryde dig om. Men jeg tænker nu ikke alene på dig, jeg tænker også på din mor, hun var en fin dame, som forlod byen for at komme ud som husmor på gården her hos din far. Det var hun

på ingen måde for fin til eller for stolt til, men havde hun levét, ville hun også have haft, at hendes datter skulle i en ordentlig skole. Jeg tror, hun ville synes, at Sct. Margarets skolen for unge piger ville være det rigtige sted.“

Mary sagde ikke mere, hun vidste, at hendes bedstefar ville få sin vilje. På en grævejrdsdag få uger senere forlod hun Big House Farm. Regnen faldt tungt over markerne og gjorde hyrdehunden, Liza, dyngvåd, som den travede sørgmodigt ved Marys side ud til vognen. Blændet af tårer klappede Mary den og omfavnede gamle Joe, forpagteren.

Joe sagde: „Vi ser dig snart igen. Jeg skal sørge for, at din hest altid er vel striglet og i god form. Og jeg skal se til, at dine sadler og tømmer altid er blankpudsede og parat til at tage imod dig, når du kommer.“ Mary vidste, at han ville holde ord, at han ville passe hendes hest og

alle grejerne for hende, når hun var væk. Det var gamle Joe, der havde lært hende at ride, hun skyldte ham, at hun var så god en rytter, som tilfældet var nu.

„Kom nu, min tøs,“ råbte bedstefaderen, „du bliver våd, skal du stå der i regnen og se på Joe.“ Mary gik og folte, at nu var Sct. Margarets skolen en realitet.

Tre timer senere var hun installeret i den ganske smukke, gamle ejendom, der var blevet skole for unge piger, og nu havde været det i næsten 300 år. Mary gjorde sig megen umage under de første dage i Sct. Margarets. I det mindste syntes hun selv, at hun gjorde det. Hun gjorde sig umage for ikke at længes efter bedstefar og hesten Bonny. Hun prøvede på at tænke på, at hendes

forældre havde ønsket, hun skulle gå i skole, forældrene som var døde for længe siden ved en flyveulykke. Hun iagttog de andre piger, hun prøvede at gøre, som de gjorde. Men det kunne ikke nægtes, at hun følte sig frygtelig alene og meget ulykkelig.

Hun blev endnu mere genert end sædvanlig, og hun talte kun, når nogen talte til hende. Så snart hun havde fri fandt hun sig en stille plet i læsesalen, og der satte hun sig med en bog, men i halvdelen af tiden, læste hun ikke. Hun ønskede så meget, at hun kunne blive som de andre piger. Det så ud, som om de alle var glade. Hun var den eneste, der var helt udenfor.

Der var en af pigerne, som hun særlig lagde mærke til. Hendes navn var Esmé Winters. Det var en høj pige med kort, gyldent hår, og hendes lyse stemme og glade stemme kunne altid høres fra sportspladserne og gennem gangene. „Bare man kunne være som Esmé,“ tænkte Mary sorgmodigt.

En aften bestemte hun, at hun ikke ville begrave sig i læsesalen som sædvanlig. Lige før klokken lød til aftensmad, gik hun ind i dagligstuen og satte sig på det første det bedste sted. Hun så, at hun var kommet til at sidde ved siden af Esmé. Esmé var ved at lave en lille skitse, mens to kammerater så beundrende til.

„Dér,“ sagde hun, „kan I få en idé om, hvordan min hest, Prince, ser ud.“ Hun viste frem en rigtig god skitse af en hest. Mary så på den med øvet øje, hendes hesteinteresse fik hende til at glemme sin generthed. „Den ser ud til at være en god hest,“ sagde hun.

„Ja, den er temmelig god,“ svarede Esmé koldt, „men jeg kan ikke se, hvad det rager dig.“

Mary følte en hedeølge flamme op i sit ansigt. Aftensmadklokken ringede, alle rejste sig. Hun hørte Esmé sige til kammeraterne: „Hun er da en underlig lille gås, det er første gang, jeg overhovedet har hørt hende åbne munden.“ Kammeraterne fnisede.

Mary blev siddende, hvor hun var. Hun kunne næppe tro på, hvad hun selv havde oplevet. Hvordan kunne en så strålende pige være så grusom og så hård? Andre piger gik forbi for at gøre sig i stand til aftensmaden, kun Mary sad stadig der, underlig lammet. Pludselig mærkede hun, at der stod nogen ved siden af hende. Det var Sue Painton, som havde seng på Marys sovesal.

September måned 1954

Lærredsuniformer

For spejdere

str. 0, længde 74 cm	28,00
str. 1, længde 84 cm	29,50
str. 2, længde 94 cm	31,00
str. 2A, længde 104 cm	32,50
str. 3, længde 112 cm	34,00
str. 3A, længde 118 cm	35,50

For førere

model I, d. v. s. med bærestykke, nederdelen i bredder:	
str. 40	42,50
str. 42	45,50
str. 44	47,50
str. 46	50,50

Monty-uniformer

praktisk model både til sommer- og vinterbrug, fås i to kvaliteter:

Svært, uldent klæde, meget varmt,	
str. 38—46	82,00—94,00
Pæn fast serges, der bærer sig godt,	
str. 40—46	100,00—115,00

Monty-jakker

Svær, ulden kvalitet, marine: str. 34—46	44,00—50,00
Priserne for uniformerne er uden knapper.	
Knapper, læder, brune m. emblem, pr. dus.	1,80

Grå bluser til førere og seniorer

Grå poplinbluser	
m. lange ærmer	24,50
m. korte ærmer	19,50

Grå Orlon skjorter (herre)

meget fin kvalitet	81,50
--------------------	-------

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

TLF. Øb. 8383

Depotets åbningstider: mandag-torsdag 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

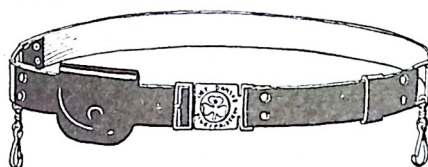
GIRO 40673

Huer og hatte

Lejrhuur, lærred, str. 51—60 cm	4,50
Lejrhuur, uld, str. 51—60 cm	7,50
Hat, str. 53—60 cm	18,00
Hovedmål bedes opgivet i cm ved bestilling af huer og hatte	

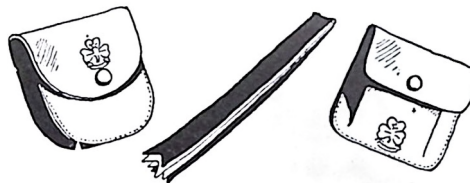
Tilbehør til uniformen

Bælte med 2 karabinhager	6,00
Tørklæde, pæn kvalitet	1,75
Slips, bomuld	1,75
Slips, uldent	8,50
Fløjtesnor	0,25
Fløjte	1,75
Gallasøjfe	0,50

Andet tilbehør

Pung med læg og emblem	3,00
Pung med ekstra rum til sedler og med emblem	3,00
Etui til medlemskort	0,50
Knobbånd	0,85
Arbejdsbogen	0,95
Pigespejderbogen	5,50
Sangbogen	2,50
Tillæg til sangbogen	1,00
Blåmejsesangbogen	2,00
Civilnål	0,65
Verdensnål	2,25

Gode reglementerede strømper fås på depotet i stort udvalg

Hun var en temmelig almindelig pige at se på, med en lille sjov opstoppennæse og et par rottehaler.

„Hvad er der i vejen med dig, Mary?“ spurgte hun, „du ser ud, som om du ikke var rigtig rask.“

„Der — der er ikke noget i vejen,“ stammede Mary.

„Så må du hellere gå til spisesalen nu, ellers kommer du for sent og får ballade,“ sagde Sue.

„Det må jeg hellere, tak skal du have,“ mumlede Mary.

Hun rejste sig, lille og sølle og gik ind i spisesalen.

Næste morgen skulle Marys klasse ud på en botanisk excursion. Hun nød meget timerne i det fri, og selvom

hun altid gik alene, hvor de andre gik to og to, syntes hun, at disse timer ligesom mindede mest om det der hjemme, markerne, engene, alt det, hun holdt af. Hun strejfede rundt for at finde et par førsteklases eksemplarer af gøgeurt. Da hun havde fundet en, hun var tilfreds med, og havde anbragt den i botaniskerkassen og skrevet om den i sin notesbog, opdagede hun pludselig, at alle de andre var væk. Hun så sig om og fik øje på dem gennem et hul i en hæk. Hun løb straks derhen, på den anden side hækken førte en snæver sti ned ad en stejl skrænt. De andre måtte være gået den vej.

(Fortsættes)

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 3. september

1182